

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 738/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 19114/2013 – sp. zn. Rvp 19115/2013, sp. zn. Rvp 19118/2013 – sp. zn. Rvp 19119/2013, sp. zn. Rvp 19134/2013 a sp. zn. Rvp 19138/2013, zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 NcC 320/2013 zo 4. apríla 2013, sp. zn. 7 NcC 322/2013 z 29. apríla 2013, sp. zn. 7 NcC 318/2013 z 24. apríla 2013, sp. zn. 7 NcC 319/2013 z 29. apríla 2013, sp. zn. 5 NcC 388/2013 zo 14. mája 2013 a sp. zn. 5 NcC 397/2013 zo 14. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 19114/2013 – sp. zn. Rvp 19115/2013, sp. zn. Rvp 19118/2013 – sp. zn. Rvp 19119/2013, sp. zn. Rvp 19134/2013 a sp. zn. Rvp 19138/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 19114/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. júla 2013 doručené v záhlaví uvedené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 NcC 320/2013 zo 4. apríla 2013, sp. zn. 7 NcC 322/2013 z 29. apríla 2013, sp. zn. 7 NcC 318/2013 z 24. apríla 2013, sp. zn. 7 NcC 319/2013 z 29. apríla 2013, sp. zn. 5 NcC 388/2013 zo 14. mája 2013 a sp. zn. 5 NcC 397/2013 zo 14. mája 2013 a im predchádzajúcim postupom.

II.A

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.B

K spoločnému prerokovaniu vecí

4. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

5. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.C

6. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol...

7. Ústavný súd v predmetných veciach zistil, že sťažovateľka podala viacero ústavných sťažností, ktorými namietala viaceré uznesenia krajského súdu o námietkach zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, a to sp. zn. 10 NcC 320/2013 zo 4. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 19114/2013), sp. zn. 7 NcC 322/2013 z 29. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 19115/2013), sp. zn. 7 NcC 318/2013

z 24. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 19118/2013), sp. zn. 7 NcC 319/2013 z 29. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 19119/2013), sp. zn. 5 NcC 388/2013 zo 14. mája 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 19134/2013) a sp. zn. 5 NcC 397/2013 zo 14. mája 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 19138/2013).

8. Ústavný súd zistil, že svojím uznesením sp. zn. I. ÚS 661/2013 zo 6. novembra 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. novembra 2013, rozhodol o odmietnutí viacerých sťažností sťažovateľky, a to aj vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu vedeným pod sp. zn. 10 NcC 320/2013 zo 4. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17623/2013), sp. zn. 7 NcC 322/2013 z 29. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17624/2013), sp. zn. 7 NcC 318/2013 z 24. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17622/2013), sp. zn. 7 NcC 319/2013 z 29. apríla 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 17625/2013), sp. zn. 5 NcC 388/2013 zo 14. mája 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 18259/2013) a sp. zn. 5 NcC 397/2013 zo 14. mája 2013 (sťažnosť vedená pod sp. zn. Rvp 18258/2013); uvedené sťažnosti boli odmietnuté podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na ich prerokovanie a rozhodnutie.

9. Z uvedeného teda vyplýva, že aj v konaniach vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 19114/2013 – sp. zn. Rvp 19115/2013, sp. zn. Rvp 19118/2013 – sp. zn. Rvp 19119/2013, sp. zn. Rvp 19134/2013 a sp. zn. Rvp 19138/2013 vystupujú identickí účastníci, predmet konania je rovnaký a sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia rovnakých práv vo vzťahu ku konaniam krajského súdu, o ktorých už ústavný súd rozhodol svojím uznesením sp. zn. I. ÚS 661/2013 zo 6. novembra 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. novembra 2013. Inými slovami, sťažovateľka sa domáha toho, aby ústavný súd konal vo veciach, o ktorých už raz právoplatne rozhodol, vzhľadom na čo ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosti odmietol pre ich neprípustnosť [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

10. V závere ústavný súd zvyrazňuje, že nemohol prehliadnúť predovšetkým „hmotnoprávne“ aspekty tvoriace nosné dôvody podaných súdnych žalôb v konaní pred všeobecnými (exekučnými) súdmi v kontexte s už právoplatnými rozhodnutiami súdov

(všeobecných i ústavného), ktoré sa týkali množstva podobných prípadov súvisiacich s tým istým účastníkom, a to spoločnosťou P., s. r. o. Tieto sú pre všetkých zainteresovaných už notoriou, preto nie je potrebná ich konkretizácia. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyvstáva aj otázka, aký význam a efektivitu má pre sťažovateľku tento postup, keďže aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je nevyhnutné ako predpoklad možnosti obrátiť sa na tento medzinárodný súdny orgán vyčerpať právny prostriedok nápravy na národnej úrovni, pokiaľ sa javí z materiálneho hľadiska v obdobných prípadoch ako neefektívny.

11. Taktiež poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky aj takýmto spôsobom zahľucuje ústavný súd podaniami, o ktorých je/musí si byť už dopredu vedomý, že nebudú v konaní pred ústavným súdom vzhľadom na rovnaký spôsob ich vybavenia v predošlom období úspešné, a ktorých spracovanie z hľadiska časového a kapacitného bráni ústavnému súdu venovať sa tým veciam, ktoré si zasluhujú pozornosť, dokonca i jeho zásah. Takýto postup advokátskej kancelárie ústavný súd vníma len ako snahu o získanie materiálnych prostriedkov (odmeny) bez ohľadu na to, či taký postup zákon umožňuje, a je to porušením buď zákonných, alebo etických povinností advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013